

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217211204
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1217211204.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcov: 1/ B. N., H.. XX.XX.XXXX, E.Č. XXX/X, K., 2/ Z.Š. N., H.. XX.XX.XXXX, S. S. XX, 3/ mal. F. N., H.. XX.XX.XXXX, E. XXX/X, K., zastúpená zákonnými zástupcami - žalovanými 1/ a 2/, všetci právne zast. Consilior Iuris s.r.o., Radlinského 51, Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovaným: 1/ Univerzitná nemocnica Bratislava, Pažitková 4, Bratislava, IČO: 31 813 861, 2/ ACsonogyn s. r. o., Hroboňova 4, Bratislava, IČO: 46 506 381, právne zast. JUDr. Sylvia Filipová, advokátka, Radvanská 1, Bratislava, IČO: 34 720 367, za účasti intervenienta na strane žalovaného 1/: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.01.2021, č.k. 8C/40/2017-175, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku II., ktorým súd priznal žalovanému 2/ voči žalobcom právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému 2/ sa proti žalobcom n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie voči žalovanému 2/ (výrok I.), žalovanému 2/ priznal voči žalobcom právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.) a pripustil zmenu žaloby (výrok III.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 a 2, § 140 ods. 1, § 142 ods. 1 a 2 a § 143 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobcovia 1/ až 3/ sa žalobou domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcom po 1.000 eur titulom nemajetkovej ujmy a zaplata náhrady škody vo výške 534,75 eur. Podaním doručeným súdu dňa 27.02.2020, opraveným podaním doručeným súdu dňa 03.07.2020, žalobcovia zobrali žalobu voči žalovanému 2/ späť a žiadali nepriznať žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 257 CSP, súčasne navrhli pripustenie zmeny žaloby. S odkazom na citované ustanovenia súd prvej inštancie v súlade s dispozičným prejavom žalobcov konanie voči žalovanému 2/ zastavil a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP. S poukazom na ust. § 257 CSP uviedol, že toto ustanovenie predstavuje odchýlku o.i. od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP), kedy súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Súd prvej inštancie

uviedol, že CSP pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, ktoré CSP nešpecifikuje, ich výklad ponecháva na dnes už ustálenú súdnu prax, podľa ktorej nemožno ust. § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejedávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú. V danom prípade sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ktorý neoprávnený zásah do práva žalobcov na ochranu osobnosti spočíval v úmrtí detí žalobcov 1/ a 2/. Súd prvej inštancie poukázal na to, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „Úrad“) konštatoval, že zdravotná starostlivosť zo strany žalovaného 2/ ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti bola poskytnutá správne v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.. Súd tak vyvodil, že pre aplikáciu ust. § 257 CSP neobstoja tvrdenia žalobcov, že existujú okolnosti hodné osobitného zreteľa s ohľadom na skutočnosť, že žalobcovia v konaní žiadajú uhradenie nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalobkyňa 1/ bola nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť, v dôsledku ktorej jej zomreli dvaja novorodenci, lebo tento nezodpovedá ani procesnej situácii a Úrad konštatoval, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ACsonofyn s.r.o. (žalovaný v 2. rade) bola poskytnutá správne, v dôsledku čoho žalobcovia zobrali žalobu voči žalovanému 2/ späť, preto nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie v časti výroku II. podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP s poukazom na skutočnosti, ktoré uvádzali v podaní zo dňa 27.02.2020, že v ich prípade existujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, nakoľko sa domáhajú nároku z dôvodu nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalobkyňi 1/, v dôsledku ktorej jej zomreli dvaja novorodenci. V dôsledku týchto okolností boli žalobcovia vystavení enormnej psychickej záťaži, bolo deštruované ich právo na vedenie riadneho rodinného života, pričom ďalšia gravidita žalobkyne 1/ je značne skomplikovaná. Poukázali na výklad ust. § 257 CSP a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 6MCdo/5/2011 a na to, že je potrebné, aby súd pri zohľadnení okolností hodných osobitného zreteľa prihliadol na to, čo viedlo strany sporu k podaniu návrhu, čo u žalobcov boli obzvlášť závažné okolnosti (úmrtie dvoch novorodencov) v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti. Priznanie náhrady trov konania žalovanému 2/ s ohľadom na skutkové okolnosti by bolo v rozpore s dobrými mravmi a predstavovalo by voči žalobcom neprimeranú tvrdosť, pretože pred začatím konania prešli žalobcovia obrovskou psychickou záťažou, keď prišli o oboch novorodencov. Podľa žalobcov je potrebné zohľadniť aj to, že žalobkyňa 3/ je maloletým dieťaťom, ktoré nemá žiaden majetok a postavenie žalovaného 2/, ktorý je prosperujúcou spoločnosťou. Žalobcovia žiadali napadnuté uznesenie vo výroku II. zmeniť tak, že súd žalovanému 2/ neprizná náhradu trov konania a zároveň prizná žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaní a intervenient sa k odvolaniu nevyjadrili.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

6. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

7. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Z obsahu spisu v prejedávanej veci vyplýva, že žalobcovia sa žalobou zo dňa 16.06.2017 domáhali (pred zmenou žaloby pripustenou výrokom III. uznesenia č.k. 8C/40/2017-175 zo dňa 18.01.2021) zaplata nemajetkovej ujmy 1.000 eur každému zo žalobcov každým zo žalovaných a zaplata náhrady škody 534,75 eur žalobcom 1/ a 2/ žalovanými zaviazanými solidárne. Nárok voči žalovanému 2/ odôvodňovali tým, že tento bol poskytovateľom zdravotnej starostlivosti žalobkyňi 1/ v oblasti

gynekológie a pôrodnictva a s poukazom na priebeh tehotenstiev a komplikácie prišla žalobkyňa 1/ k záveru, že k úmrtiu oboch detí došlo v dôsledku nedostatočnej diagnostiky a nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti lekárom, ktorý bol zamestnanec žalovaného 1/ a zároveň poskytoval žalobkyni 1/ zdravotnú starostlivosť za žalovaného 2/. Pochybením žalovaných prišlo k zásahu do osobnostnej sféry všetkých žalobcov tým, že úmrtím dvoch detí boli vystavení enormnej psychickej záťaži, bolo deštruované ich právo na vedenie rodinného života a zásah je umocnený tým, že ďalšia gravidita žalobkyne 1/ je veľmi diskutabilná.

9. Na výzvu súdu uznesením č.k. 8C/40/2017-31 zo dňa 23.08.2017 sa k žalobe vyjadril tak žalovaný 1/ ako aj žalovaný 2/. Žalovaný 2/ vo vyjadrení doručenom súdu včas v súdom stanovenej lehote dňa 27.10.2017 vyjadril prostredníctvom konateľa ľútosť nad úmrtím oboch detí a súcit rodine, avšak uviedol, že s tvrdeniami žalobcov nemôže súhlasiť a má za to, že žalovaný 2/ pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyni 1/ nepochybil, táto jej bola poskytnutá lege artis, zohľadňujúc všetky jej individuálne predispozície a diagnózy. K neoprávnenému zásahu, ako základnému predpokladu priznania nemajetkovej ujmy, tak zo strany žalovaného 2/ nedošlo, žiadal žalobu zamietnuť, okrem uvedeného aj z dôvodu premlčania nároku žalobcov viažucich sa k úmrtiu mal. Elišky.

10. Vyjadrenie žalovaného 2/ (spolu s vyjadrením žalovaného 1/) doručil súd žalobcom, ktorí podaním doručným súdu dňa 24.01.2018 oznámili, že žalobkyňa 1/ sa so žiadosťou o prešetrenie postupu pri poskytovaní lekárskej starostlivosti obrátila na Úrad, predložili list Úradu zo dňa 02.10.2017 a žiadali konanie prerušiť do skončenie správneho konania Úradom. Z pripojeného listu Úradu zo dňa 02.10.2017 vyplýva, že prešetrovanie správnosti postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti začalo dňom 10.07.2017. S návrhom žalobcov na prerušenie konania súhlasili obaja žalovaní, súd prvej inštancie následne uznesením č.k. 8C/40/2017-64 zo dňa 08.06.2018 konanie až do právoplatného skončenia správneho konania vedeného Úradom pod č. 17673/2017/102, PO 1197/2017, 83404/2017 prerušil.

11. Žalovaný 2/ doručil súdu dňa 20.06.2018 Protokol Úradu č. 722/2017 (dohliadaný subjekt žalovaný 2/) a citoval z neho, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa - žalovaného 2/ - bola poskytnutá správne v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. (strana 10 Protokolu).

12. Na základe žiadosti súdu prvej inštancie Úrad odpoveďou zo dňa 27.12.2018 oznámil skončenie výkonu dohľadu PO 1197/2017 a zaslal Protokol Úradu č. 721/2017 (dohliadaný subjekt žalovaný 1/).

13. Žalobcovia podaním zo dňa 07.10.2019 doručili súdu prvej inštancie Oznámenie o výsledku prešetrenia podnetu Úradom zo dňa 07.11.2018, z ktorého o.i. vyplýva, že žiadosť o prešetrenie podnetu bola podaná žalobkyňou 1/ na Úrad dňa 07.10.2017. Žalobcovia následne podaním zo dňa 27.02.2020 vzali žalobu voči žalovanému 2/ späť, o.i. s poukazom na Oznámenie o výsledku prešetrenia podnetu Úradom zo dňa 07.11.2018.

14. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Pri zastavení konania je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín "zavinenie" nemožno interpretovať - čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania, teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzátí návrhu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. ÚS 196/09).

15. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia v súvislosti odvolacími námietkami žalobcov sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade zavinili zastavenie predmetného konania žalobcovia, nakoľko z dôvodu ich dispozičného úkonu (späťvzatie žaloby) voči žalovanému 2/

vo veci nebolo voči nemu meritórne rozhodnuté. Súd prvej inštancie tak správne postupoval podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, keď ustálil, že zastavenie konania procesne zavinili žalobcovia a správne priznal žalovanému 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Odvolací súd dospel rovnako zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že v danom prípade na strane žalobcov nie sú dané také okolnosti, ktoré možno charakterizovať ako výnimočné, hodné osobitného zreteľa. Ustanovenie § 257 nie je totiž možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe, ako správne konštatoval súd prvej inštancie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. (nález Ústavného súdu SR z 10. októbra 2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018 <<http://merit.slv.cz/I.US168/2018>>). Použitie citovaného ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná a predpokladá existenciu výnimočných okolností prípadu. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, v charaktere určitých druhov konania, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za normu, zakladajúcu voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľe, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania, výnimočne prihliadnuť. Jedným z rozhodujúcich kritérií je to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane sporu a aby neodporovalo dobrým mravom. Toto ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Pristupovať k nemu by mal súd len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch.

17. Žalobcovia argumentovali, že tieto okolnosti sú dané tým, že sa domáhajú nároku z dôvodu nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalobkyňi 1/, v dôsledku ktorej jej zomreli dvaja novorodenci, čím boli žalobcovia vystavení enormnej psychickej záťaži a bolo deštruované ich právo na vedenie riadneho rodinného života a že je potrebné, aby súd prihliadol na to, čo viedlo strany sporu k podaniu návrhu, čo u žalobcov bolo úmrtie dvoch novorodencov v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti, pričom s ohľadom na skutkové okolnosti by priznanie nároku na náhradu trov konania bolo v rozpore s dobrými mravmi, predstavovalo by voči žalobcom neprimeranú tvrdosť a že je potrebné zohľadniť aj to, že žalobkyňa 3/ je maloletým dieťaťom, ktoré nemá žiaden majetok a postavenie žalovaného 2/, ktorý je prosperujúcou spoločnosťou.

18. Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že enormná psychická záťaž žalobcov v dôsledku úmrtia novorodencov je neodškriepiteľná, ľudsky mimoriadne pochopiteľná a aj odvolacím súdom citlivo vnímaná. Lútosť a súcít nad úmrtím oboch detí vyjadril aj konateľ žalovaného 2/, ktorý bol ošetrovateľom žalobkyne 1/ a poskytovateľom zdravotnej starostlivosti prostredníctvom žalovaného 2/. Napriek tomu však okolnosti ani charakter uplatneného nároku samé osebe nie sú automaticky dôvodom pre aplikáciu ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania, ale je potrebné zohľadniť všetky podstatné okolnosti prejednávanej veci.

19. Za situácie, keď žalobcovia podávali žalobu, mali možnosť získať dostatok podkladov k podaniu žaloby a k stanoveniu okruhu sporových strán na strane žalovaných (nielen ako sami uviedli v žalobe, že k záveru o tom, zo strany koho došlo k nesprávne poskytnutiu zdravotnej starostlivosti prišla žalobkyňa 1/), príp. v záujme zachovania hospodárnosti konania predísť vzniku trov konania a navrhnúť prerušenie konania bezprostredne po podaní žiadosti dňa 07.07.2017 na Úrad o prešetrenie podnetu, teda pred doručovaním žaloby označeným sporovým stranám, a to z dôvodu ustálenia okruhu žalovaných. Na strane druhej nie je možné neprihliadať na správanie žalovaného 2/, ktorý si riadne a včas splnil svoje procesné povinnosti v konaní (riadne a včas sa vyjadril k podanej žalobe dňa 27.10.2017, vyjadroval sa k návrhom, ktoré sa týkali postupu a vedenia konania), preto nemožno vzhľadom na postoj oboch sporových strán vyvodiť, že sú tu dané také výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné požadovať od žalovaného 2/, ktorý zjavne nezavinil zastavenie konania, aby znášal svoje trovy bez nároku na ich náhradu. Žalovaný 2/ na druhej strane v

spore vynaložil trovy konania, ktoré by mu nevznikli, nebyť stranou sporu v konaní, za ktorú ho označil žalobcovia v žalobnom návrhu.

20. K námietkam žalobcov, že žalobkyňa 3/ je maloletým dieťaťom, ktoré nemá žiaden majetok a žalovaný 2/ je prosperujúcou spoločnosťou, odvolací súd uvádza, že uvedené námietky nemajú vplyv na posúdenie správnosti aplikácie ust. § 257 CSP súdom prvej inštancie. Na strane žalobcov znášajú trovy konania žalobcovia spoločne a nerozdielne, pričom obaja zákonní zástupcovia žalobkyne 3/ sú (ako žalobcovia 1/ a 2/) stranou tohto konania na strane žalobcov. Príp. ekonomické postavenie žalovaného 2/, ktorý mal právo (a zároveň procesnú povinnosť) sa v konaní ako žalovaný označený žalobcami brániť a zvoliť si na uplatnenie svojich práv zástupcu z radov advokátov, nie je samo o sebe dôvodom na nepriznanie mu nároku na náhradu trov konania, obzvlášť v situácii, kedy jeho námietky o správne poskytnutej zdravotnej starostlivosti boli potvrdené Úradom, čo bolo dôvodom späťvzatia žaloby žalobcami.

21. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľov odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. S poukazom na uvedené odvolací súd ustálil, že odvolacia argumentácia žalobcov nebola spôsobilá zmeniť správnosť záveru súdu prvej inštancie a odchýliť sa tak od zásady zodpovednosti za zavinenie, nakoľko v prejednávanej veci nebol daný dôvod na postup podľa ust. § 257 CSP.

23. Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vo výroku o trovách konania) ako vecne a právne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP, a v konaní plne úspešnému žalovanému 2/ nepriznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania zohľadňujúc skutočnosť, že mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).